

Arrest

nr. 194 883 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2013 komt de verzoekende partij naar België en wordt zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 20 maart 2014. Verzoekende partij verbleef toen bij mevr. K. V.

Op 26 februari 2014 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevr. K. V. geregistreerd, waarna de verzoekende partij dezelfde dag een gezinsherenigingsaanvraag in functie van laatstgenoemde indiende.

Verzoekende partij wordt op 8 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van zijn wettelijke samenwoning met mevr. K. V. Deze was geldig tot 28 augustus 2019.

De wettelijke samenwoning met mevrouw K. V. wordt op 1 juni 2015 stopgezet met onderlinge overeenstemming.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 18 april 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C. L.

Voornamen: J. C.

Nationaliteit: Bolivia

Geboortedatum: 08.06.1992

Geboorteplaats: Sucre

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980:

Het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis,§2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoonst), wordt beëindigd en er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoonst werd op 01.06.2015 met onderlinge overeenstemming stopgezet.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt bovendien dat betrokkene reeds sinds 17.06.2015 op een ander adres woont dan zijn ex-partner.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken ten gevolge van de brieven van 03.06.2015 en 18.10.2016. Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- F-kaart + paspoort van betrokkene*
- Betekening opvragen socio-economisch onderzoek door onze dienst (betekening 11.06.2015) en (27.10.016);*
- Overeenkomsten voor hand-hoofd-uitzendarbeid bij actief interim Hasselt op naam van betrokkene (periode 21.01.2015 - 23.06.2015) en (01.02.2016 – 29.08.2016)+ bijhorende loonfiches (periode januari 2015 – juni 2015) en (februari 2016 – augustus 2016);*
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van betrokkene bij werkgever AEW N.V. + bijhorende loonfiche voor de maand september 2016;*
- Getuigschrift maatschappelijke oriëntatie ;*
- Deelcertificaten opleiding Nederlands;*
- Verklaring betreffende de integratie van betrokkene;*
- Verklaringen betreffende de relatie van betrokkene en mevrouw R. N.;*
- E-kaart van mevrouw R. N.;*
- Model 2 op naam van betrokkene en op naam van mevrouw R. N. dd. 17.06.2015 waaruit blijkt dat deze op het zelfde adres verblijven;*
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden, onbepaalde duur, op naam van R. N.;*
- Verklaring OCMW Genk dd. 07.11.2016 waarui blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen OCMW steun ontvangt;*

Deze documenten zijn echter onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst. Wat betreft het attest van het OCMW kunnen we stellen dat dit gegeven geen bewijs is van een bijzondere integratie in het Rijk. Betrokkene legt vervolgens nog documenten voor waaruit blijkt dat hij de lessen Nederlands tweede taal en de inburgeringscursus gevolgd heeft. Echter, deze cursussen zijn een verplichting, deze documenten tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Wat betreft de voorgelegde verklaringen betreffende de integratie en de relatie met mevrouw R. N.: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van deze verklaringen niet voldoende gestaafd wordt door overige stukken (er werd enkel aangetoond dat betrokkene en mevrouw R. op het zelfde adres wonen – model 2, enkel dit element verklaart niet dat betrokkenen een ‘duurzame relatie’ hebben met elkaar, de overige elementen uit deze verklaringen werden besproken) kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als bewijs van integratie in het Rijk. Wat betreft de arbeidsovereenkomst en de E-kaart op naam van mevrouw R. is geen bewijs van integratie op naam van betrokkene.

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in het land van oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van origine om aldaar zijn leven verder uit te bouwen. Verder blijkt uit de aangehaalde en besproken documenten dat: de leeftijd van betrokkene, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Een nieuwe relatie werd onvoldoende bewezen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

“Eerste gegrond middel:

schending van het motiveringsbeginsel in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel-/proportionaliteits-(evenredigheids-)beginsel, schending van artikel 42quater §1 samen gelezen met artikel 7 1 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981)

□ schending van de motiveringsplicht: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

" De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de

formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht.

Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

□ schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

□ schending van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel

"Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

"Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel." (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

□ schending van artikel 42quater §1 samen gelezen met artikel 7 1 2° en 74/13

van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981)

Artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:...

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;...

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 7 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven:
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden wordt.”.*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”.

Artikel 54 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

De bestreden beslissing komt hierop neer dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten omwille van “Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980:

Het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis,§2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd en er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoning werd op 01.06.2015 met onderlinge overeenstemming stopgezet.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt bovendien dat betrokkene reeds sinds 17.06.2015 op een ander adres woont dan zijn ex-partner.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken ten gevolge van de brieven van 03.06.2015 en 18.10.2016. Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- F-kaart + paspoort van betrokkene
- Betekening opvragen socio-economisch onderzoek door onze dienst (betekening 11.06.2015) en (27.10.016);
- Overeenkomsten voor hand-hoofd-uitzendarbeid bij actief interim Hasselt op naam van betrokkene (periode 21.01.2015 - 23.06.2015) en (01.02.2016 - 29.08.2016) + bijhorende loonfiches (periode januari 2015 - juni 2015) en (februari 2016 - augustus 2016);
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van betrokkene bij werkgever AEW N.V. + bijhorende loonfiche voor de maand september 2016;
- Getuigschrift maatschappelijke oriëntatie;
- Deelcertificaten opleiding Nederlands;
- Verklaring betreffende de integratie van betrokkene;
- Verklaringen betreffende de relatie van betrokkene en mevrouw R. N.;
- E-kaart van mevrouw R. N.;
- Model 2 op naam van betrokkene en op naam van mevrouw R. N. dd. 17.06.2015 waaruit blijkt dat deze op het zelde adres verblijven;
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden, onbepaalde duur, op naam van R. N.;
- Verklaring OCMW Genk dd. 07.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen OCMW steun ontvangt;

Deze documenten zijn echter onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst. Wat betreft het attest van het OCMW kunnen we stellen dat dit gegeven geen bewijs is van een bijzondere integratie in het Rijk. Betrokkene legt vervolgens nog documenten voor waaruit blijkt dat hij de lessen Nederlands tweede taal en de inburgeringscursus

gevolgd heeft. Echter, deze cursussen zijn een verplichting, deze documenten tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Wat betreft de voorgelegde verklaringen betreffende de integratie en de relatie met mevrouw R. N.: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van deze verklaringen niet voldoende gestaafd wordt door overige stukken (er werd enkel aangetoond dat betrokkene en mevrouw R. op het zelfde adres wonen - model 2, enkel dit element verklaart niet dat betrokkenen een 'duurzame relatie' hebben met elkaar, de overige elementen uit deze verklaringen werden besproken) kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als bewijs van integratie in het Rijk. Wat betreft de arbeidsovereenkomst en de E-kaart op naam van mevrouw R. is geen bewijs van integratie op naam van betrokkene.

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in het land van oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van origine om aldaar zijn leven verder uit te bouwen. Verder blijkt uit de aangehaalde en besproken documenten dat: de leeftijd van betrokkene, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Een nieuwe relatie werd onvoldoende bewezen.”

Verzoekende partij ontkent niet dat de wettelijke samenwoning en vestiging met mevrouw V. K. formeel is beëindigd in 2015. Echter, zijn in hoofde van verzoekende partij diverse elementen aanwezig determinerend om geen einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij. De verwerende partij houdt hier ten onrechte geen rekening mee. Verzoekende partij zet hieronder nader uiteen waarom de verwerende partij middels de bestreden beslissing ten onrechte een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij.

Opgemerkt wordt dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen een uitvloeisel is van de beëindiging van het verblijfsrecht zodat alles wat wordt gesteld m.b.t. de beëindiging van het verblijfsrecht mutatis mutandis ook geldt voor het bevel om het grondgebied te verlaten dat sowieso in strijd is met artikel 8 van het EVRM zoals eveneens hieronder zal worden uiteengezet.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 42quater §1 samen gelezen met artikel 7 1 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 kunnen schragen.

Ten onrechte oordeelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten “onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk” zijn.

- M.b.t. de overweging “Immers het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst. ”

Verzoekende partij toont aan sedert 2015 quasi ononderbroken aan het werk te zijn bij AEW als hulpelektricien. Tot op heden is verzoekende partij nog steeds in dienst bij AEW als hulptechniker - elektriciteit. Verzoekende partij heeft met AEW een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur -

voltijds. (stuk 2 meer bepaald stuk 5 en stuk 6 als bijlage bij stuk 2 en stuk 4 meer bepaald stuk 1 tot en met stuk 4 als bijlage bij stuk 4) Dit wordt door de verwerende partij ook niet betwist.

De verwerende partij meent echter dat het hebben van werk geen "uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk" is. Verzoekende partij vraagt zich af wat dan wel getuigt van een "uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk" als het hebben van voltijds werk niet wordt beschouwd als "uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk".

AEW is een Belgisch bedrijf gevestigd in Limburg. Het daar aangenomen worden veronderstelt wel degelijk gedegen kennis van niet alleen de technische vaardigheden maar ook van het Nederlands dit om zowel met collega's als met cliënten te kunnen omgaan. Het hebben van werk in een Belgisch-Limburgs bedrijf is wel degelijk integratie bij uitstek en kan redelijkerwijze niet worden afgedaan als een "min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden"!

De bestreden beslissing overweegt dan ook ten onrechte dat het hebben van werk onvoldoende bewijs is van "uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk".

Bovendien spreekt artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 enkel van "integratie in het Rijk" en niet van "uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk". Door blijkbaar vast te houden aan "uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk" voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wetgeving waarin de betreffende wetgeving niet voorziet.

Verzoekende partij heeft elementen, o.m. het hebben van werk in België, aangedragen determinerend om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden in België niet te beëindigen. Dat verzoekende partij "in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst", is dan ook niet relevant en bovendien niet aangetoond.

- M.b.t. de overweging "Wat betreft het attest van het OCMW kunnen we stellen dat dit gegeven geen bewijs is van een bijzondere integratie in het Rijk".

Wat het door de verwerende partij blijkbaar vasthouden aan "bijzondere integratie in het Rijk" betreft, herhaalt verzoekende partij dat artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 5.12.1980 enkel spreekt van "integratie in het Rijk" en niet van "bijzondere integratie in het Rijk".

Voor het overige is deze overweging waarbij de link wordt gemaakt tussen "attest van het OCMW" en "bewijs is van een bijzondere integratie in het Rijk", volstrekt niet pertinent. De verwerende partij heeft immers zelf in het schrijven d.d. 18 oktober 2016 (stuk 3) "Een recent OCMW-attest" opgevraagd en verzoekende partij heeft dit, zoals het behoort, bijgebracht!

- M.b.t. de overweging "Betrokkene legt vervolgens nog documenten voor waaruit blijkt dat hij de lessen Nederlands tweede taal en de inburgeringscursus gevolgd heeft. Echter, deze cursussen zijn een verplichting, deze documenten tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken."

Verzoekende partij heeft naast het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie (stuk 7 als bijlage bij stuk 2) 5 attesten van gevolgde Nederlandse les bijgebracht (stuk 8 als bijlage bij stuk 2). Van de 5 attesten van gevolgde Nederlandse les dateren er 2 van 2015: NT2 - Threshold 1 schriftelijk persoonlijk 82,50% en NT2 - Threshold 2 schriftelijk publiek 87,5%. Deze in 2015 gevolgde lessen Nederlands zijn geen verplichting maar heeft verzoekende partij op eigen initiatief gevolgd. De overweging "deze cursussen zijn een verplichting" klopt dus niet alleszins voor wat betreft een gedeelte van de bijgebrachte attesten gevolgde Nederlandse les. Van onzorgvuldigheid gesproken! In elk geval getuigt het nog in 2015 volgen van Nederlandse les met werkelijk uitstekende resultaten dat verzoekende partij wel degelijk "op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken." Ook in dit kader verwijst verzoekende partij naar hetgeen hierboven reeds is gesteld m.b.t. het door de verwerende partij blijkbaar vasthouden aan "bijzondere manier" van integratie.

- M.b.t. de overweging "Wat betreft de voorgelegde verklaringen betreffende de integratie en de relatie met mevrouw R. N.: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van deze verklaringen niet voldoende gestaafd wordt door overige stukken (er werd enkel aangetoond dat betrokkene en mevrouw R. op het zelfde adres wonen - model 2, enkel dit element verklaart niet dat betrokkenen een 'duurzame relatie' hebben met elkaar, de overige elementen uit deze verklaringen werden besproken) kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als bewijs van integratie in het Rijk. Wat betreft de arbeidsovereenkomst en de E-kaart op naam van mevrouw R. is geen bewijs van integratie op naam van betrokkene."

Verzoekende partij heeft 3 verklaringen bijgebracht (stuk 9, stuk 10.a., stuk 10.b. en stuk 10.c. als bijlage bij stuk 2) van:

- de heer B. P. en mevrouw R. I. met aangehecht kopie van hun Belgische identiteitskaarten die getuigen van de kennis van het Nederlands, het hebben van werk, het hebben van een relatie met mevrouw R. N. in hoofde van verzoekende partij
- mevrouw S. M., mama van mevrouw R. N. met aangehecht kopie van de verklaring van inschrijving die getuigt van de relatie tussen verzoekende partij en haar dochter mevrouw R. N.
- de heer P. J., partner van de mama van mevrouw R. N. met aangehecht kopie van de E+ kaart die getuigt van de relatie tussen verzoekende partij en mevrouw R. N..

Bij elk van de verklaringen zijn de volledige identificatiegegevens van de verklaarders bijgebracht precies om de verwerende partij toe te laten de waarachtigheid van de verklaringen te verifiëren. Bovendien worden de verklaringen bevestigd door de bijgebrachte stukken: werk (stuk 5 en stuk 6 als bijlage bij stuk 2 en stuk 1 tot en met stuk 4 als bijlage bij stuk 4), Nederlands (stuk 7 en stuk 8 als bijlage bij stuk 2), vaste relatie met mevrouw R. N. en samenwoont sedert 2015 (stuk 11.a. en stuk 11.b.).

Uiteraard zijn de verklaringen opgemaakt op vraag van verzoekende partij en zijn partner mevrouw R. N. doch in casu is er geen enkel objectief gegeven om te twijfelen aan de correctheid van hetgeen is verklaard: de identificatiegegevens van de verklaarders zijn bijgebracht en de juistheid van hetgeen is verklaard wordt bevestigd door de bijgebrachte stukken. De overweging "gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van deze verklaringen niet voldoende gestaafd wordt door overige stukken" gaat dan ook niet op!

In het schrijven d.d. 18 oktober 2016 (stuk 3) wordt niet uitdrukkelijk gevraagd naar bijkomende bewijzen van de relatie tussen verzoekende partij en mevrouw R. N. zodat verzoekende partij er redelijkerwijze mocht van uitgaan dat de verwerende partij geen twijfels had over zijn vaste relatie - samen wonen sedert 2015 toont de duurzame relatie trouwens inderdaad aan! - met mevrouw R. N. zoals uiteengezet in het schrijven d.d. 9 juli 2015 (stuk 2).

De E-kaart en de arbeidsovereenkomst van de vriendin van verzoekende partij mevrouw R. N. zijn uiteraard niet bijgebracht als bewijs van integratie als such in hoofde van verzoekende partij doch ter identificatie van de partner van verzoekende partij als zijnde wie het is en als zijnde gemachtigd tot verblijf in België met ruimschoots voldoende bestaansmiddelen. De overweging in de bestreden beslissing waarbij de link wordt gemaakt tussen voormelde documenten en "bewijs van integratie op naam van betrokkene" is dan ook niet pertinent.

- M.b.t. de overweging "Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in het land van oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van origine om aldaar zijn leven verder uit te bouwen."

Dat de duur van het verblijf in België van verzoekende partij korter is dan de duur van het verblijf in zijn land van herkomst, is cijfermatig inderdaad zo doch deze stelling is kort - te kort door de bocht.

Indien immers, zoals blijkt uit de zendingen van verzoekende partij aan de verwerende partij van 9 juli 2015 (stuk 2) en november 2016 (stuk 4), is aangetoond dat verzoekende partij intussen bijna 4 jaar in België is, vast werk heeft en al jaren werkt in België, het Nederlands beheerst en hiertoe zelf het nodige initiatief heeft genomen om zo ver te geraken en een al jaren bestaand gezinsleven - duurzame relatie heeft in België met de tot verblijf in België gemachtigde mevrouw R. N. met wie verzoekende partij sedert 2015 samen woont, dan weegt het cijfermatig langere verblijf in Bolivia - de jaren van verblijf in Bolivia waren trouwens grotendeels de kinder- en jeugdijaren van verzoekende partij - niet op tegen de bindingen - linken die verzoekende partij heeft met - in België waardoor de bindingen met zijn land van herkomst Bolivia minimaal zijn geworden. Uitgaande van de hiervoor vermelde gestaafde aangetoonde elementen is het derhalve niet afdoende gemotiveerd en niet zorgvuldig en niet redelijk om te oordelen dat "kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van origine om aldaar zijn leven verder uit te bouwen".

- M.b.t. het besluit van de bestreden beslissing " Verder blijkt uit de aangehaalde en besproken documenten dat: de leeftijd van betrokkene, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in

het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Een nieuwe relatie werd onvoldoende bewezen.”.

Hierboven is aangetoond dat geen van de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze schragen. Er zijn in hoofde van verzoekende partij immers wel degelijk elementen - sedert december 2013 in België wonen en leven, het Nederlands beheersen, sociaal en cultureel geïntegreerd zijn, al jaren werken in België en vast werk hebben, een vaste relatie hebben en sedert 2015 samen wonen met de in België verblijfsgerechtigde mevrouw R. N., samen met mevrouw R. N. een duurzame levensgemeenschap willen opbouwen en uitbouwen waarbij van mevrouw R. N. redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij naar Bolivia vertrekt, slechts nog minimale bindingen hebben met het land van herkomst Bolivia - waarmee de verwerende partij in toepassing van artikel 42quater §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 rekening dient te houden bij het beëindigen van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ook bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten) dient de verwerende partij in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij als zijnde betrokken onderdaan van een derde land.

Dat een nieuwe relatie niet voldoende zou zijn aangetoond, is - zoals blijkt uit het hierboven uiteengezette - niet correct te meer daar met de brief van 18 oktober 2016 (stuk 3) verzoekende partij er redelijkerwijze - zie supra - mocht van uitgaan dat de verwerende partij niet twijfelde aan de vaste relatie van verzoekende partij met mevrouw R. N. op basis waarvan by the way wel degelijk een “andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven”.

Door met voormelde elementen geen rekening te houden en toch het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten en aan verzoekende partij een bijlage 21 te betekenen, motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze zoals nochtans vereist door de motiveringsplicht zoals hierboven nader bepaald, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en disproportioneel en schendt de verwerende partij artikel 42quater §1 samen gelezen met artikel 7 1 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Het eerste middel is integraal gegrond.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, die een einde stelt aan het recht op verblijf, wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat er sedert 1 juni 2015 geen gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij en haar partner meer is en de verzoekende partij sedert 17 juni 2015 op een ander adres woont. Verder wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgronden, voorzien in artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd omtrent haar specifieke situatie. De verzoekende partij kan, gelet op deze motivering, niet ernstig voorhouden dat de formele motiveringsplicht, vervat in voormelde wettelijke bepalingen, geschonden is.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Tenslotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij naliet te motiveren waarom zij *in casu* besliste om de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet, gelet op hogervermelde motivering, niet in waarom de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid tekort zou zijn geschoten bij de formele motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* in het licht van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet - waarvan zij de schending eveneens aanvoert - moet onderzocht worden.

Bij dit onderzoek is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(....)”

Uit artikel 42*quater*, §1, 4°, van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In casu betwist de verzoekende partij het motief dat stelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestond tussen haar en de partner, niet. In het middel wordt dit expliciet toegegeven. De beëindigingsgrond in toepassing van artikel 42*quater*, §1, 4°, van de vreemdelingenwet is dus correct genomen.

De verzoekende partij betwist de correctheid van de toepassing van artikel 42*quater*, §1, 4°, van de vreemdelingenwet, dat ook luidt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Zij meent dat het motief, dat stelt dat er onvoldoende bewijs is van een uitzonderlijke integratie in het Rijk, onjuist is en bekritiseert de motieven die de voorgelegde stukken bespreken.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij niet betwist dat alle voorgelegde stukken werden beantwoord door de verwerende partij.

In eerste instantie meent de verzoekende partij dat haar werk, *in casu* een “*quasi*” ononderbroken tewerkstelling bij AEW met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, de beëindiging van haar verblijf niet verrechtvaardigt.

Uit het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partij wijst hierop in het middel, dat zij tewerkgesteld is sedert 2015 terwijl de bestreden beslissing is genomen op 18 april 2017. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat dergelijke tewerkstelling, van relatief nog korte duur, geen reden is om artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet in het voordeel van de verzoekende partij toe te passen. Het gegeven of de werkgever een Limburgs bedrijf is, lijkt irrelevant. Alhoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden in de redenering dat geen “*uitzonderlijke*” mate van integratie vereist is en de bestreden beslissing zich op dat punt ongelukkig uitdrukt, is dergelijke tewerkstelling evenmin een blijk van een integratie van aard om het verblijf niet te beëindigen. De bestreden beslissing duidt er terecht op dat het hebben van een job/inkomen eerder een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te leiden en duidt er op kennelijk redelijke wijze op dat de verzoekende partij geacht kan worden in het herkomstland te werken. Immers heeft de verzoekende partij geen elementen aangebracht die erop wijzen dat het uitoefenen van haar werk in het herkomstland niet mogelijk zou zijn.

In een tweede onderdeel bekritiseert de verzoekende partij het motief, dat stelt dat het bijgebrachte attest dat de verzoekende partij geen beroep moest doen op inkomsten verworven via het OCMW, met name dat dit geen bewijs is van integratie, als zijnde irrelevant. Nochtans acht de Raad dit motief correct en vindt het steun in het administratief dossier. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten te antwoorden op de bijgebrachte stukken ook al heeft de verwerende partij zelf dit stuk opgevraagd. Dit onderdeel is ongegrond.

Ten derde bekritiseert de verzoekende partij het motief dat stelt: *“Betrokkene legt vervolgens nog documenten voor waaruit blijkt dat hij de lessen Nederlands tweede taal en de inburgeringscursus gevolgd heeft. Echter, deze cursussen zijn een verplichting, deze documenten tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.”*

Zij wijst erop dat ten dele gevolgde cursussen niet verplicht zijn en wijst op de behaalde resultaten die uitstekend zijn. Vooreerst wordt er opgemerkt dat ten dele de gevolgde cursussen Nederlands inderdaad verplicht zijn maar dat het bovendien irrelevant is omdat de verzoekende partij voorbij gaat aan het determinerende motief dat stelt dat het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk relatief van korte duur is. De voorgelegde stukken, met betrekking tot dit motief, tonen weliswaar aan dat de verzoekende partij pogingen doet om te integreren in het Rijk maar de verzoekende partij laat na, gelet op de korte duur van diens verblijf, aan te tonen dat haar integratie van die aard is dat op kennelijk redelijke wijze geen einde kan gesteld worden aan haar verblijf. In het licht hiervan is het al dan niet verplichtend karakter van de gevolgde cursussen niet relevant. Ook dit onderdeel is ongegrond.

In een vierde onderdeel bekritiseert de verzoekende partij het motief dat stelt: *“Wat betreft de voorgelegde verklaringen betreffende de integratie en de relatie met mevrouw R. N.: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van deze verklaringen niet voldoende gestaafd wordt door overige stukken (er werd enkel aangetoond dat betrokkene en mevrouw R. op het zelfde adres wonen - model 2, enkel dit element verklaart niet dat betrokkenen een ‘duurzame relatie’ hebben met elkaar, de overige elementen uit deze verklaringen werden besproken) kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als bewijs van integratie in het Rijk. Wat betreft de arbeidsovereenkomst en de E-kaart op naam van mevrouw R. is geen bewijs van integratie op naam van betrokkene.”*

De verzoekende partij verwijst naar de stukken die zij voorlegde, stelt dat de identificatiegegevens van de personen die een verklaring geven over haar nieuwe relatie zijn bijgebracht en wijst op het duurzaam karakter van haar relatie. Zij woont thans samen met deze partner. Opnieuw gaat de verzoekende partij met haar argumentatie voorbij aan het motief dat wijst op de korte verblijf van de verzoekende partij in het Rijk en acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de voorgelegde stukken nog niet het duurzame karakter van de relatie aantonen. Uit een verklaring blijkt dat de relatie pas van start is gegaan na de breuk met de vorige partner van de verzoekende partij en dat bovendien de verklaringen inderdaad een gesolliciteerd karakter hebben omdat uit de verklaringen blijkt dat ze zijn opgesteld ten behoeve van de "rechtbank". De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een geëigende procedure heeft opgestart om eventueel een gezinshereniging te verkrijgen in functie van deze nieuwe relatie. Indien zij meent dat haar nieuwe relatie een duurzaam karakter heeft, staat het haar vrij gebruik te maken van de wettelijke bepalingen ter zake. Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij erop dat na het nemen van de bestreden beslissing een gezinsherenigingsaanvraag is ingediend in functie van deze nieuwe relatie, wat de verwerende partij bevestigt. Derhalve zal het bevel niet kunnen uitgevoerd worden zolang deze aanvraag lopende is en doet dit gegeven niets af aan de beslissing tot weigering van het verblijf nu de aanvraag niet is ingediend voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op de eerder korte duur van deze relatie, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat, rekening houdend met de beperktheid van de overgemaakte stukken, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze relatie niet heeft aanvaard om het verblijfsrecht niet te beëindigen. Het al niet bewezen zijn van deze relatie is in het licht van het voorgaande niet relevant. Hetzelfde geldt voor het irrelevant motief van de bestreden beslissing aangaande het bewijs van de integratie van de partner van de verzoekende partij.

Dit onderdeel is ongegrond.

Ten vijfde bekritiseert de verzoekende partij het determinerend motief dat stelt: *"Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in het land van oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van origine om aldaar zijn leven verder uit te bouwen."*

Met dit motief wijst de verwerende partij erop dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België relatief kort is. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier. Verder wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij een verblijf van veel langere duur heeft gehad in het herkomstland zodat er al daar nog voldoende banden zijn om haar leven aldaar verder uit te bouwen. Ook van dit motief weerlegt de verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid niet. Een ondertussen bijna vier jaar durend verblijf is niet dermate lang dat het verblijf niet zou kunnen beëindigd worden op kennelijk redelijke wijze. Voor het overige herhaalt de verzoekende partij haar reeds eerder aangehaalde grieven. De bewering dat er slechts nog minimale banden zijn met Bolivia is niet ondersteund en een loutere bewering.

De redenering van de verwerende partij die stelt dat: *"Verweerder wijst er op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit opzicht enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt.*

Verweerder laat verder gelden dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen inderdaad op zich niet aantonen dat verzoekende partij is geïntegreerd in die mate dat een intrekking van verblijf onredelijk zou zijn.", is correct.

Ook het laatste onderdeel van het eerste middel, waar de verzoekende partij de besluitvorming van de bestreden beslissing bekritiseert, is ongegrond.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en bijgevolg ook van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, nu op correcte wijze artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet werd beoordeeld, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste middel, waaruit duidelijk blijkt dat *in casu* een afweging werd gemaakt, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel of disproportioneel zou zijn genomen. Het evenredigheidsbeginsel als toepassing ervan is evenmin geschonden.

Voor het overige maakt de verzoekende partij niet aannemelijk op welke wijze artikel 7, 1, 2°, van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden nu zij nalaat aan te tonen op welke andere rechtsgrond zij een wettelijk, legaal verblijf zou hebben.

Evenmin is het motief van de bestreden beslissing omtrent de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerlegd. Immers zijn er geen kinderen of medische redenen, die een verblijf rechtvaardigen, aangehaald. Voorts volstaat het te verwijzen naar het voorgaande en naar de bespreking van het tweede middel voor wat betreft de relatie die de verzoekende partij thans voorhoudt te hebben en naar de eerdere gedane vaststellingen dat het duurzaam karakter hiervan vooralsnog niet afdoend is aangetoond. Het weze ten overvloede herhaald dat niets de verzoekende partij belet, indien zij een duurzame relatie heeft, op grond hiervan een aanvraag voor een gezinshereniging in te dienen, zoals zij voor haar vorige relatie heeft verricht mits in acht name van de wettelijke bepalingen ter zake. In afwachting van het resultaat van de nieuwe gezinsherenigingsaanvraag die is ingediend, is de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Ook de wettelijke bepaling vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het eerste middel in haar geheel ongegrond is.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“Tweede gegrond middel:

schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna genoemd E.V.R.M.) in samenhang met schending van artikel 22 van de Grondwet en in samenhang met schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel

□ *schending van artikel 8 van het E.V.R.M. in samenhang met schending van artikel 22 van de Grondwet en in samenhang met schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel*

Artikel 8 van het E.V.R.M.:

“... 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen...”

Artikel 22 van de Grondwet:

" ... Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald ... "

"...Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen...". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

"...Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel...". (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

Door het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten wordt het recht op gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij geschonden, m.i.h.b. schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en in het licht daarvan ook het redelijkheids-/proportionaliteits-/evenredigheidsbeginsel.

Artikel 8 E.V.R.M. heeft directe werking, is rechtstreeks toepasselijk in het intern Belgisch recht en is een bepaling van openbare orde.

Dit is o.m. bevestigd in volgende rechtspraak:

- Cass. AR C. 96.217.F, 19.09.1997, onuitg.*
- R.v.St. nr. 38.739, 13.02.1992, Arr. R.v.St., 1992, z.p.*
- R.v.St. nr. 29.009, 10.12.1987.*

De bestreden beslissing belet verzoekende partij om zijn privé- en gezinsleven samen met zijn tot verblijf in België gemachtigde Italiaanse partner mevrouw R. N. wonend in België verder op en uit te bouwen in België.

Verzoekende partij en mevrouw R. N. kennen elkaar meerdere jaren en wonen intussen sedert 2015 samen te (...). Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging is in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij en zijn Italiaanse vriendin die als Unieburger het recht heeft om haar leven verder in België op en uit te bouwen.

Door de bestreden beslissing wordt het verzoekende partij immers onmogelijk gemaakt om zijn in België gesitueerde gezinsleven met zijn Italiaanse partner met wie hij geruime tijd een duurzame relatie heeft en met wie hij sedert 2015 samenwoont in België verder op en uit te bouwen. Van de partner die in België woont en werkt kan redelijkerwijze niet worden verwacht naar Bolivia te emigreren.

Vraag die zich vervolgens stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij en zijn Italiaanse vriendin op respect voor hun in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang.

Deze afweging - de fair balance toets is niet gemaakt, alleszins niet afdoende en correct gemaakt - zie supra - en de afweging moet alleszins doorwegen ten voordele van het gezinsleven van verzoekende partij en zijn Italiaanse partner mevrouw R.N.!

De verwerende partij kan niet anders dan de realiteit voor ogen te zien dat verzoekende partij en mevrouw R.N. al geruime tijd een duurzame relatie hebben, in België samen wonen en zelf in hun onderhoud voorzien.

Hoe kan dan worden verantwoord dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten? Hiervoor is geen verantwoording! Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel alsook artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet schendt.

Het tweede middel is integraal gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Naast een louter theoretische uiteenzetting over deze bepaling wijst de verzoekende partij *in concreto* erop dat zij samenwoont met mevrouw R.N., van Italiaanse nationaliteit en verblijfsgerechtigd in België, en dat zij elkaar “*meerdere jaren kennen*”.

Uit het administratief dossier blijkt ook uit de bijgebrachte verklaringen dat de relatie met mevrouw R.N. pas haar ontstaan vond na het beëindigen van de relatie met de vorige partner van de verzoekende partij, hetzij wellicht na 1 juni 2015, dag van de beëindiging van de wettelijke samenwoning. Derhalve bestond de nieuwe relatie van dewelk de verzoekende partij thans het gezinsleven inroept, op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen twee jaren. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een procedure gezinshereniging heeft opgestart terwijl anderzijds uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het duurzaam karakter van deze nieuwe relatie niet afdoende bewezen voorkwam.

In deze omstandigheden kan de volgende redenering in de nota van de verwerende partij gevolgd worden: “*Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.*

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn

beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)”

De Raad acht, samen met de verwerende partij, dat voor het nemen van de bestreden beslissing er niet voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat de verzoekende partij een door artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet beschermingswaardig familieleven bestaat om te verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De inmenging in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat de ‘noodzaak’ van de inmenging in het recht op het gezinsleven en privéleven impliceert dat de inmenging gebaseerd is op een dwingende maatschappelijke behoefte en een legitiem doel nastreeft. Dit betekent dat deze inmenging dient onderzocht te worden, niet enkel vanuit het standpunt van de immigratie en het verblijf, maar dat het beoogde legitieme doel eveneens dient getoetst te worden aan de ernst van de inbreuk op het respect van hun privéleven/gezinsleven (in die zin: EHRM 21 juni 1988, *Berrehab/Nederland*, § 28-29).

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op grond van haar wettelijke samenwoning met haar vroegere partner. Artikel 42^{quater}, § 1, van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin binnen 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. *In casu* werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet omdat de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met haar toenmalige

partner werd beëindigd en zij geen elementen aanbracht die aantonen dat zij zich in één van de uitzonderingssituaties bevindt van artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij is beëindigd op 1 juni 2015. Bijgevolg was de verwerende partij gerechtigd het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen. Pas nadien ontstond er een nieuwe relatie. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, wat *in casu* in vraag is gesteld, gelet op de beperkt overgemaakte stukken met onder meer deels een gesolliciteerd karakter, en mede gelet op de korte duur van de relatie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford*, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien kan de verzoekende partij nog altijd via de geëigende procedure, wanneer zij aan de voorwaarden voldoet, een verblijfsrecht krijgen. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent geen breuk van de gezinsrelaties, in zoverre deze bestaan. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft het gezinsleven (EHRM, *Gul t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Voor het overige toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan hoe haar privéleven zou geschonden zijn.

Noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 22 van de Grondwet is geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing is niet disproportioneel genomen. Het volstaat verder te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet geschonden.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het tweede middel ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij. Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN